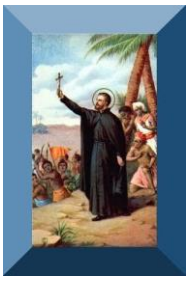

LÁ THƯ MỤC VỤ

Trong chuyến hành hương Roma – Fatima vừa qua, tôi đã đến các đền thờ của các vị thánh nổi tiếng từ thế kỷ thứ 13 cho đến thế kỷ 21 này. Thánh Phanxicô Assisi, Thánh Piô Năm Dấu, Thánh Ignatio Loyola, Thánh Phanxicô Xavier, Thánh Têrêsa Avila và cuối cùng là hai vị thánh trẻ nhất và mới nhất là Phanxicô và Jacinta Porto, hai trong số ba trẻ được Đức Mẹ hiện ra tại rừng cây sồi Fatima. Trong Lá Thư Mục Vụ tuần này, tôi muốn cùng với quý ông bà anh chị em nhìn lại một thoáng cuộc đời nhà truyền giáo lớn cho vùng Á Châu chúng ta là thánh Phanxicô Xavier.

Cuộc hành trình từ Lộ Đức đến Fatima, xe buýt chở chúng tôi vượt qua dãy núi Py-rê-nê, biên giới tự nhiên ngăn Nước Pháp và Nước Tây Ban Nha. Hai bên dãy núi này có một dân tộc tuy nhỏ nhưng rất kiên cường đó là sắc dân Basque. Thánh Phanxicô Xavier là người của dân tộc này. Cha mẹ của ngài thuộc dòng dõi quí tộc của vương quốc Navarre, nay là một tỉnh của Tây Ban Nha, nhưng cho tới thế kỷ thứ 16 đây là một vương quốc độc lập của người Basque. Ngài được sinh ra trong lâu đài của dòng họ Javier (Xavier). Mẹ ngài rất ngưỡng mộ thánh Phanxicô Assissi nên đã đặt tên cho ngài là Phanxicô.

Cuộc gặp gỡ giữa Ignatio và Phanxicô tại Paris là một gặp gỡ định mệnh trong sự quan phòng của Chúa. Và cuộc gặp gỡ này đã làm thay đổi cuộc đời của một vị giáo sư đại học thành một nhà truyền giáo nhiệt thành. Ngài là một trong 7 người đầu tiên của Hội Người Bạn của Chúa Giêsu (Society of Jesus) mà tiếng Việt gọi là Dòng Tên, do Ignatio khởi xướng. Vì lúc đó Bồ Đào Nha và Tây Ban Nha có những thương thuyền đi buôn bán khắp nơi nên các nhà truyền giáo cũng theo những thương thuyền này mang Tin Mừng đi truyền rao Tin Mừng khắp nơi. Thánh Phanxico đã được gởi đi theo một thương thuyền Bồ Đào Nha đến Ấn Độ. Nơi đây ngài đã rửa tội cho rất nhiều người. Rồi từ Ấn Độ ngài xuôi xuống Malacca (Maylasia bây giờ) rồi Indonesia. Sau đó ngược lên Nhật Bản, nhưng dân Nhật không đón nhận Tin Mừng ngài rao giảng, một phần vì văn hóa khác biệt, một phần vì trở ngại ngôn ngữ. Sau đó, ngài hướng mắt vào lục địa Trung Hoa, nhưng không vào được mà chỉ cư ngụ tại đảo Thượng Xuyên ngoài khơi tỉnh Quảng Đông. Vì khí hậu khắc nghiệt nên ngài bị bệnh và mất tại đảo này. Hai tháng sau, vì có tầu về Ấn Độ nên người ta đã cải táng ngài, nhưng khi lấy xác lên thì thi thể ngài vẫn còn tươi nguyên. Sau đó xác ngài được đưa về Goa bên Ấn Độ và mai táng ở đó.

Sinh tại Javier, mất ở đảo Thượng Xuyên ngoài khơi tỉnh Quảng Đông và mai táng tại Goa. Cuộc đời của thánh Phanxicô cũng là cuộc đời của rất nhiều nhà truyền giáo đã mang Tin Mừng đi khắp nơi, trong đó có các nhà truyền giáo đến đất nước Việt Nam và tử đạo trên quê hương chúng ta.

Ngày nay, cũng vẫn có rất nhiều các nhà truyền giáo tiếp tục công việc của các tông đồ và các môn đệ được Chúa Giêsu sai đi gặt lúa trên cánh đồng truyền giáo bao la. Chúng ta, tôi và quý ông bà anh chị em, cũng phải là những nhà truyền giáo, dù chúng ta không thể rời bỏ tất cả để đi đến những miền xa xôi như thánh Phanxicô Xavier hay những vị thừa sai khác, nhưng chúng ta vẫn có thể truyền giáo bằng đời sống chứng nhân của mình ngay trong môi trường chúng ta đang sống.

Cha Flor Mc Carthy, SDV kể câu chuyện chứng nhân của Catherine de Hueck Doherty như sau: «Catherine là một di dân từ một gia đình trí thức Nga đến Mỹ định cư. Khi còn trẻ cô là một tiếp viên trong một quán rượu tại Manhattan, New York. Một lần cô nói với các khách nhậu và bạn gái của họ, những người cô biết là Công Giáo, rằng đã đến giờ đóng cửa quán (4 giờ sáng) và cô phải rời quán. Họ hỏi cô: *Bạn đi đâu vậy?* Cô trả lời: *Hôm nay là Chúa Nhật nên tôi đi dự lễ đây? Vậy bạn là người Công Giáo à?* Cô trả lời: *Đúng vậy*. Cả nhóm không thể nào tin rằng một người Công Giáo ngoan đạo như cô mà lại làm trong một quán rượu thế này. Thế là họ cùng theo cô đi dự lễ. Hai tuần sau, một cô gái trong nhóm trở lại nói với Catherine: *Bạn làm tôi phải suy nghĩ. Nếu bạn có thể sống một cuộc sống tốt đẹp trong khi làm việc trong một môi trường như thế này, thì tôi nghĩ tôi cũng có thể làm được giống như bạn.*»

Mỗi ngày là một mùa gặt nặng trĩu những bông lúa vàng đối với những ai có đôi mắt để nhìn và một trái tim rộng mở để đáp lại lời mời gọi của Chúa để ra đi. Ra đi không hẳn là rời bỏ quê hương của mình để đến những miền đất xa lạ, nhưng là ra khỏi chính mình, ra khỏi con người ích kỷ của mình để đến với tha nhân trong tinh thần hoà giải, yêu thương và phục vụ. Đó là ý nghĩa của mệnh lệnh Chúa truyền: *Vào nhà nào trước tiên các con hãy nói: bình an cho nhà nà*y. Hiện diện giữa tha nhân, hiện diện với tha nhân bằng tinh thần chia sẻ, cảm

thông và tha thứ, đó chính là sự ra đi đích thực của nhà truyền giáo. Vì Giáo Hội tự bản chất là truyền giáo.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh